

A night-time photograph of the Golden Gate Bridge in San Francisco. The bridge's towers and suspension cables are illuminated with a warm orange glow. The city lights and the bay are visible in the background under a dark blue sky. The text 'Někdy příště' is overlaid in a white, hand-drawn style font in the upper left quadrant.

Někdy
příště

Tomáš Toman

Tomáš Toman

Někdy příště

1. kapitola

Tom Kendall ve svojí kanceláři soustředěně studoval stavební výkresy, když zaslechl zaklepaní na dveře. Očima sklouzl na hodiny, visící přímo naproti rohovému stolu. Ručičky ukazovaly minutu před druhou hodinou.

Přesný jako obvykle, usmál se Tom. Napřímil se ve svém křesle z luxusní bílé kůže. „Dále!“ zvolal zvučným hlasem.

Dveře se okamžitě otevřely. Na prahu stál nevysoký mladý muž s krátkými černými vlasy, zastřiženými jako podle pravítka. Oblečen byl do černého obleku, šitém na míru jeho pěstěné postavě.

„Dobré odpoledne, Bille,“ pozdravil Tom hosta, stavebního inženýra Billa Grubera. „Posaďte se, prosím,“ ukázal na židli naproti svému křeslu.

„Děkuji, pane řediteli,“ odvětil důležitě Gruber a usadil se.

„Dáte si něco k pití? Sodovku?“ zeptal se Tom. Mávl rukou k barovému pultu v rohu kanceláře. „Nebo mám poprosit Danicu, aby nám přinesla kávu?“

„Děkuji. Dal bych si sodovku.“

„Fajn. Hned to bude.“ Tom spěšně zamířil k barovému pultu. V duchu zalitoval, že se vůbec zmiňoval o občerstvení. Ne že by chtěl Billa odbýt, ale odjakživa k smrti nesnášel všechny činnosti, které přímo nesouvisely s prací a jen člověka zdržovaly.

Barový pult stál hned vedle kožené sedací soupravy, vyrobené ze stejného materiálu jako Tomovo křeslo. Pohovka byla orientována čelem k obrovským oknům. Protože se Tomova kancelář nacházela až v šestém patře, nabízel se odtud báječný výhled na skoro celý Bakersfield. Vyhlídku obvykle narušoval těžký smogový opar. Bakersfield bohužel patřil mezi města s nejhůř znečištěným ovzduším v celých Spojených státech amerických.

Tom se jen málokdy oddával výhledu na svoje rodné město. Drahou sedací soupravu poslední dobou využíval jen pro účely pracovních schůzek s klienty. Nedá se ovšem říci, že by to Tomovi nějak zvláště vadilo. Když před deseti lety zakládal stavební společnost KenTom, byl odhodlaný dovést firmu až na vrchol. Nyní, ve svých sedmatřiceti letech, mohl s čistým svědomím říci, že se mu to podařilo.

Tom bleskově připravil dvě sklenice sodovky. Vrátil se ke stolu. Jedním douškem si osvěžil hrdlo. Pak nápoj odložil vedle zarámované fotografie svojí manželky Tammie a čtyřleté dcery Nancy. Mnoho lidí říkalo, že malá Nancy je Tomovou zmenšenou kopií. Vskutku, její modré oči a hnědé vlasy se nesmírně podobaly těm otcovým (jen s tím rozdílem, že Tomovy vlasy byly o něco kratší a na skráních protkané prvními šedinami). Tom vždycky pobaveně dodával, že Nancy po něm našťástí nezdědila vystouplé lícní kosti a cholerickou povahu.

Tak dost, soustřed' se na práci, napomenul se Tom. Zaplašil myšlenky na rodinu a obrátil se na Billa. „Takže, abychom přešli k věci. Danica mě informovala, že se mnou chcete mluvit o našich nadcházejících projektech.“

Gruber přikývl. „Vážím si toho, že jste si pro mě vyhradil čas, pane řediteli.“

Tom netrpělivě poposedl. Bill Gruber pracoval ve společnosti KenTom už tři roky. Práci stavebního inženýra sice odváděl s maximální zodpovědností a pečlivostí, ale Toma odjakživa rozčilovala Billova přehnaná angažovanost, častokrát nepokrytě hraničící s podlézavostí. Toma nijak nepřekvapilo zjištění, že se Bill nedávno začal angažovat v komunální politice. Jen tak dál a v příštích volbách bude zvolen americkým prezidentem, žertoval v duchu.

Bill uchopil svojí sklenici. „Rád bych si s vámi promluvil o plánech projektů na druhé pololetí letošního roku.“

„Prosím,“ odvětil Tom. Věnoval Gruberovi upřený pohled.

Bill si odkašlal. „Jde o to, že ve zbytku roku má naše společnost realizovat hned několik projektů inženýrských staveb. Most v Porterville, viadukt u Hanfordu –“

„Ano. Tuto záležitost jsme přece probírali na minulém poradě,“ přerušil ho Tom. „Jak víte, jedním z dlouhodobých cílů společnosti KenTom je

poskytování komplexních služeb v oblasti stavebních projektů. Z tohoto důvodu se od letošního roku zabýváme také inženýrskými stavbami.“

Gruber kvapně přikývl. „Jistě. Neříkám, že je to špatný nápad, ale –“

„Jestliže nemáte zájem o práci na těchto projektech, mohu vás přeřadit výhradně na pozemní stavby,“ namítl Tom, neboť mu pomalu začínala docházet trpělivost. Uplynula už skoro čtvrt hodina, ale stále nechápal, co po něm Gruber vlastně chce.

„Abyste mi rozuměl, pane řediteli,“ pokračoval Bill tím nejúlisnějším tónem, jakého byl schopen, „nemyslím si, že je – ehm, příhodné – štěpit firemní kapacity na několik divizí. Podle mého názoru bychom se měli držet dřívější strategie.“

Tomovi na krku naběhla žíla. Gruber nervózně polkl, neboť stejně jako každý zaměstnanec firmy KenTom věděl, že je to neklamnou známkou blížícího se nebezpečí.

„Proč jste tedy nevznesl námitku už na dřívějších jednáních?“ Tom se silou vůle přinutil zachovat klidný hlas. V duchu napočítal do pěti. Řada lidí ve stresových situacích počítá do deseti, ale Tom se z úsporných důvodů rozhodl zkrátit tento rituál na polovinu. Plýtvání časem považoval za smrtelný hřích. „Teď už je poněkud pozdě cokoli měnit.“

Bill si dal s odpovědí načas. Zdálo se, že pečlivě vážil každého slova. „Chtěl jsem s vámi probrat tuto záležitost osobně, pane řediteli. Svoji poznámku jsem mínil spíše z dlouhodobého hlediska. Víte, nesmírně mi záleží na prosperitě naší společnosti, a tak bych rád předešel... budoucím problémům.“

„Je mi líto, ale zřejmě vám nerozumím. Jaké problémy máte konkrétně na mysli?“ Tomovi samým rozčilením nepatrně přeskočil hlas. Ještě víc než plýtvání časem nesnášel lidi, kteří se mu snažili vnutit svůj názor.

„Finančně-organizační,“ upřesnil Bill. „Práce na tolika nesouvisejících projektech bude pro firmu finančně náročná. Nepochybně si vyžádá nábor nových zaměstnanců.“

Tom se zhluboka nadechl. „Bille, jste inteligentní člověk. Opravdu si myslíte, že jsem tohle všechno dávno nepromyslel?“ spustil lehce zvýšeným hlasem. „Jestliže máte zájem, zde si můžete prohlédnout podrobný finanční plán nejen na druhé pololetí, ale i na celý příští rok.“ Tom se

natáhl k jedné ze zásuvek ve svém stole. Vylovil několik přetékaných pořadačů. Rázně je vyskládal před Billa. „Finanční oddělení na jaře vypracovalo rozsáhlou studii. Podle jejích výsledků nám rozšíření nabízených služeb přinese více než dvacetiprocentní nárůst tržeb. I za cenu vyšších nákladů.“ Tom probodl Grubera pohledem. „Nějaké další připomínky?“

Bill sklopil hlavu. Stejně jako každý, kdo se někdy odvážil oponovat Tomu Kendalloví, musel chtít nechtít přiznat porážku. „Ne, pane řediteli.“

Tom se opět napil. „Výborně. Věřte mi, Bille, vím, co dělám,“ dodal o poznání klidnějším tónem.

Gruber krátce kývl hlavou. Nezdálo se, že by ho Tomova slova plně uspokojila.

Dobrou minutu oba muži seděli mlčky naproti sobě. Tom považoval debatu za ukončenou, ale Bill se odmítal zvednout k odchodu. Některé lidi by jeden nejrady vynesl v zubech, pomyslel si Tom. Vzpomněl si na komiksovou postavu kačera Skrblíka, který měl v podlaze svojí pracovní podací dveře, jimiž vyhazoval nevídané návštěvy. Kéž by taková skluzavka patřila do běžné výbavy každé kanceláře.

Děle už to Tom nevydržel. „Jestliže nemáte nic dalšího na srdci, dovolil bych si ukončit naši schůzku. Mám spoustu práce.“ Výmluvně ukázal na stoh stavebních výkresů vedle počítače.

„Samozřejmě.“ Bill se konečně zvedl. Pomalu zamířil ke dveřím. „Děkuji za váš čas. Na shledanou, pane řediteli.“

„Na shledanou, Bille.“

Jakmile zaklaply dveře, Tom si hlasitě povzdechl. Dopil sodovku a bez meškání se vrátil k rozdělané práci.

Krátce před čtvrtou hodinou Toma vyrušilo zazvonění telefonu. Potichu zaklel, neboť to poslední, co dnes odpoledne potřeboval, bylo další zdržení. Při pohledu na displej mobilního telefonu se Tomova tvář uvolnila. Volal mu David Gallardo, firemní správce počítačové sítě a zároveň jeho nejlepší kamarád už od střední školy.

„Zdravíčko, šéfe,“ pozdravil ho David způsobem sobě vlastním.

„Ahoj, Davide, rád tě slyším,“ odpověděl Tom. „Už jsi doma?“

„No jasně, touhle dobou už snad nepracuje ani Bill Gruber.“

Tom se hořce ušklíbl. „Prosím tě, buď od té lásky a dneska už přede mnou o tomhle člověku ani nemluv.“

„Jak je libo,“ odvětil bezstarostně David. „Poslyš, nezajdeme dnes do posilovny? Maraton v San Franciscu je za dveřmi. Musíme trochu zapracovat na kondici.“

Tom zabrousil očima na hromadu papírů na svém stole. „Hm, dnes odpoledne potřebuju projít dokumentaci dvou projektů.“

„Cože, ty jsi ještě v kanclu?“ podivil se David.

„Co mi zbývá,“ opáčil Tom. „Musím se ujistit, že je všechno v pořádku, ještě než se všichni rozprchnou na dovolené.“ Na chvíli zauvažoval. „Nejpozději v pět snad budu mít hotovo.“

„V pět odpoledne, nebo ráno?“

„Zkus hádat.“

David se zasmál. „U tebe člověk nikdy neví.“

„Díky,“ odvětil sarkasticky Tom. Pohlédl na hodiny. Sakra, dalších pět minut pryč. „Tak dobře, sejdeme se ve čtvrt na šest přímo na místě?“ rozhodl se ve zlomku sekundy.

„Může být,“ přisvědčil David.

„Fajn, tak brzy na viděnou!“

„Zatím, šéfe!“

Jakmile Tom ukončil hovor, pro jistotu vypnul telefon. Další zdržení si už dnes nemůže dovolit.

Tom opustil kancelář pět minut po páté hodině. Když svižným tempem krácel po liduprázdných chodbách, napadlo ho, že zase zůstal ve firmě sám. Správný kapitán vždycky opouští palubu jako poslední, ušklíbl se pro sebe.

Tomův stříbrný sportovní sedan stál na prominentním místě přímo u vchodu do budovy. Nikdo ze zaměstnanců se jaktěživ neodvážil zaparkovat na šéfově místě. Upřímně řečeno, něco takového vlastně ani nebylo možné. Tom obvykle do práce přijížděl jako první z celé firmy. Dokonce ještě dřív než Gruber.

Posilovna Colosseum, kde si David a Tom dávali týden co týden do těla, se nacházela pouhé dva bloky od sídla společnosti KenTom. Jednopa-

trová tělocvična stála v sousedství zimního stadionu, svatostánku hokejového týmu Bakersfield Pelicans. David shodou okolností patřil mezi klíčové hráče bakersfieldských Pelikánů. Pravidelně se umisťoval na předních místech ve statistikách nejlepších střelců Západopobřežní hokejové ligy.

David Gallardo v sobě nezapřel horkou hispánskou krev. Když s Tomem navštěvovali střední školu, věnoval se David vedle hokeje i lehké atletice, baseballu a plavání. Svého času se o něj vážně zajímal hokejový klub Los Angeles Kings, ale David dal nakonec přednost jistější kariéře v oblasti výpočetní techniky. Láska ke sportu ho ale nikdy neopustila. Vedle hokeje a posilování se několikrát do roka účastnil maratonských běhů po celé Kalifornii.

Letos na jaře David přemluvil Toma k účasti na červencovém maratonu v San Franciscu. Nemusel ho přesvědčovat nijak dlouho. Tom se dříve věnoval atletice a jako správný dobrodruh nadšeně přijímal každou výzvu, při níž mohl překonat sám sebe. Koneckonců, stejný přístup Tom uplatňoval ve všech oblastech života – ke svému štěstí i škodě.

Tom se vrátil do posilovny přesně ve čtvrt na šest. V šatně si uvědomil, že zapomněl zavolat manželce. Stejně ráno říkala, že musí zařídit něco ohledně Nancyiny oslavy narozenin. Obě nejspíš dorazí domů až večer, blesko mu hlavou. Zrovna předevcírem jsem jí říkal, že pár dnů před maratonem potřebuju trénovat častěji. Ona to jistě pochopí.

David čekal u stěny s běžeckými pásy. Tom už z dálky neomylně rozpoznal jeho bujnou hřívu hnědých vlnitých vlasů a zářivě bílé fitness triko.

„Zdravíčko, šéfe!“ zvolal David. Energicky na Toma zamával. „Už jsem se začínal bát, že nedorazíš!“

„Dělal jsem, co bylo v mých silách,“ omlouval se Tom. „Nakonec těch papírů bylo ještě víc, než jsem předpokládal.“

„Jasnačka,“ přikývl David. „Hlavně, že jsi konečně tady.“ Zeširoka se usmál. V jeho hnědých očích zaplály jiskřičky. Tak jako pokaždé, když se chystal na nějakou sportovní aktivitu.

„Fajn, jdeme na věc.“ Tom na ovládacím panelu nastavil požadovanou rychlost, uchopil rukojeti a naskočil na pás.

„Nechceš se nejdřív trochu rozcvičit?“ zeptal se David, zatímco si v přednožném stoji protahoval svaly na nohou.

„Myslím, že jsem se dostatečně zahřál při běhu z kanceláře na parkoviště,“ zasmál se Tom.

David se přesunul ke svému pásu. „Věř mi, že natažený sval je tou poslední věcí, kterou si můžeš přát těsně před maratonek,“ odvětil. „Pamatuj, že –“

„Že běžci se dělí do dvou skupin,“ dopověděl za něho Tom. „Na ty, kteří se rozcvičují, a na ty, kdo se ještě nikdy nezranili. Tos mi už říkal.“

„Jednou mi dáš za pravdu,“ kontroval David. Obratně nastoupil na pás. Okamžitě nasadil svižné tempo.

„Já bych se rozcvičoval,“ hájil se zadýchaně Tom. „Jenže –“

„Nikdy nemáš čas,“ dořekl David. Za ta léta znal Toma lépe než svoje tretry.

Dál toho oba přátelé moc nenamluvili. Během hodinového tréninku Tom uběhl necelých devět mil. Davidovo počítadlo se zastavilo na úctyhodných deseti mílích.

„Letos v San Franciscu překonám svůj rekord,“ holedbal se David v šatně. „Jestli nebude moc velké horko, snad se konečně dostanu pod tři hodiny.“

Tom si ručníkem osušil zpocenou tvář. „Já si dávám za cíl nedoběhnout jako poslední.“

„V klidu,“ krotil ho David. „První maraton je nejdůležitější doběhnout. Na výsledku nezáleží.“

„Jak komu,“ opáčil Tom. „S posledním místem bych se nesmířil. Už jen kvůli těm měsícům dřiny.“

„Však uvidíš,“ mrkl na něj David. „Mám sbaleno, můžeme jít?“

„Čeká se jenom na tebe,“ popíchl ho Tom se sportovní taškou přehozenou přes rameno.

U východu z tělocvičny potkali trojici mladých žen. Mohlo jim být maximálně pětadvacet let. David slečnám galantně podržel dveře a zářivě se na ně usmál. Tom jen povytáhl obočí. Byl zvyklý, že kamarádův jižanský

vzhled a extrovertní povaha odjakživa přitahovaly pozornost opačného pohlaví.

Tom se už mnohokrát podívoval, proč se David doposud neoženil. Jako úspěšný počítačový specialista a nadšený sportovec bezpochyby představoval velice lákavé zboží pro všechny vdavekchtivé ženy. Když nad tím Tom uvažoval, uvědomil si, že jeho kamarád vždycky vyhledával jenom nezávazné známosti. David od nepaměti říkával, že na budování vážného vztahu je příliš mladý a lehkovážný. „Možná tak v padesáti se konečně usadím,“ žertoval. Buď jak buď, už dlouhá léta bydlel sám v malém domku ve stejné ulici jako Kendallovi. Tom si ho často dobíral, že ani žádný dům nepotřebuje, neboť veškerý čas tráví v práci, na hokeji nebo v posilovně. Jako by David někdy zapomínal, že už mu není sedmáct, ale sedmatřicet.

Parkoviště u tělocvičny zalévaly paprsky podvečerního slunce. Obyvatelé Bakersfieldu se těšili jednomu z oněch vzácných večerů, kdy na obloze nevisela obvyklá oblaka smogu. Tom si teprve teď všiml, že na parkovišti nikde nevidí Davidovo auto. „Chceš vzít domů?“ zeptal se.

„Díky, ale radši se proběhnu,“ odpověděl David.

„Jak chceš.“ Tom zalovil v kapse pro klíče od auta. „Abych nezapomněl, dnes odpoledne jsem ti poslal nové požární směrnice. Vložíš je prosím na intranet?“

„To se ví, šéfe,“ přislíbil David. „Ráno se na to podívám.“

„Díky. Tak čau zítra,“ rozloučil se Tom. Hodiny na kostele právě odbily sedmou hodinu. Nejvyšší čas jet domů.

Jak Tom očekával, Tammiino auto už stálo na obvyklém místě v jejich garáži. Opatrně zaparkoval vedle manželčina červeného hatchbacku. Dálkovým ovládním uzamkl vozidlo a vyšel na vybetonovaný plácek před garáží. Stiskem dalšího tlačítka zavřel garážová vrata.

Ze zahrady se linula slabá vůně růží a lilíí. Květinový záhon byl odjakživa Tammiiným královstvím a zdrojem pýchy. Tammie pracovala jako makléřka v jedné z místních realitních kanceláří. Péči o zahradu považovala za určitý způsob duševní relaxace po vyčerpávajících dnech nabitých schůzkami s klienty.

Tom měl na starosti údržbu trávníku a živého plotu. Když ráno odjížděl do práce, zapsal si do paměti, že nejspíše příští týden musí zastříhnout keře, nebo se zahrada co nevidět promění v džungli. Na rozdíl od většiny mužů Tom pečoval o zahradu s chutí, ale poslední dobou mu na podobné činnosti zkrátka nezbýval čas, ať se snažil sebevíc.

Pomineme-li trochu přerostlý živý plot, neexistovalo v podstatě nic, co by se dalo Kendallovým navenek vytknout. Jejich dvoupatrový, bíle omítnutý dům se střechou z glazovaných tašek, solárními panely a tepelným čerpadlem patřil mezi nejobdivovanější stavení na předměstí Bakersfieldu. Sousedé o rodině Kendallových mluvili jako o šťastlivcích, kterým se splnil „americký sen“. Tom i přes svůj relativně mladý věk provozoval úspěšnou firmu, Tammie si vydobyla pověst uznávané realitní makléřky a jejich čtyřletá dcerka Nancy byla ztělesněným andílkem. Co víc si může člověk od života přát?

Tom vešel do předsíně. Odložil svůj pracovní kufřík a přezul se do domácí obuvi. Skrže pootevřené dveře bylo cítit vůni pečeného masa. Tom s úsměvem vešel do jídelny spojené s obývacím pokojem. Zvesela zahalekal: „Jsem doma, děvčata!“

Nancy vyskočila z pohovky a rozběhla se přivítat otce, div že neuklouzla po laminátové podlaze v barvě dubového dřeva. „Tati, že nevíš, kde jsme dneska byly s mamkou?“

„Nechám se podat,“ usmál se Tom a objal dcerku.

„Nakupovat na mojí narozeninovou oslavu!“

„Vážně?“ odvětil Tom s předstíraným údivem. Poslední týden Nancy nemluvila o ničem jiném. Co naplat, pět let je člověku jen jednou za život.

„Víš, zlatíčko, tatínek má teď hrozně moc práce. Vůbec neví, o jakou zábavu s námi přichází,“ ozvala se Tammie. Stála u kuchyňské linky na opačném konci místnosti, kde odklízela zbytky večeře. Nuceně se usmívala, ale z jejích modrých očí sršely blesky.

Tom znejistěl. Z manželčina výrazu vyčetl, že se schyluje k hádce, ačkoli si nedokázal vybavit, čím konkrétně se provinil. Ráno se vše zdálo být v naprostém pořádku.

Tammie si svlékla zástěru. Rukama si urovnala hustou hřívu blond vlasů, které jí volně splývaly po ramena. „Nancy, běž si nahoru kreslit, ano?“

„Tati, přijdeš mi číst?“

Tom dceři pohlédl do očí, hořících očekáváním. „To víš, že jo. Za chvíli jsem u tebe.“

Nancy se usmála. Za hlasitého dupání vyběhla po schodech. Když za ní zaklaply dveře, Tom si povzdechl. „Omlouvám se, že jsem ti nezavolał. David mě po práci vytáhl do posilovny.“

Tammie se rázně přesunula přímo naproti manželovi. „A to je jako všechno, co mi hodláš říct?“ vydechla nevěřícně.

Tom sklopil oči. „Promiň. Příště ti dám vědět. Slibuju.“

„Jsem vážně zvědavá, kdy přijde to tvoje *příště*.“ Tammie zvedla hlas. „Přesně tu samou větu od tebe slyším už týdný! Můžeš mi aspoň vysvětlit, proč jsi mi celé odpoledne nebral telefon?!“

Teprve teď si Tom uvědomil, že svůj mobil nechal bez povšimnutí ležet vypnutý v kapse od chvíle, kdy mu volal David. „Odpoledne jsem byl ve skluzu, a tak jsem ho vypnul,“ přiznal se. „Promiň. Úplně jsem na něj zapomněl.“

Tom se s každým okamžikem cítil hůř a hůř. Jeho manželka byla snad jediným člověkem na světě, který v něm dokázal vyvolat pocit zahanbení. Ačkoliv to tak občas nevypadalo, rodina pro Toma představovala hnací motor. Dávala smysl jeho nasazení.

Opravdu? ozval se jízlivý hlásek v Tomově hlavě. Neděláš tohle všechno jenom proto, aby sis něco dokázal? Že nejsi jako tvůj otec?

„Takže tys zapomněl?“ Tammiin ostrý hlas vrátil Toma zpátky na zem. „A kvůli svojí milovaný práci a kamarádíčkům pustil pan ředitel z hlavy taky to, o co jsem ho ráno požádala?“

Tom se horečně snažil vybavit si detaily jejich ranního rozhovoru. Tammie mluvila o občerstvení na Nancyinu oslavu, o dárkách, šatech... a o narozeninovém dortu. Dortu, který měl Tom odpoledne vyzvednout v cukrárně. Sakra.

„Moc mě to mrzí,“ kál se Tom. „Měl jsem jednu nepříjemnou schůzku. Potom mi volal David... Úplně mi to vypadlo z hlavy.“ Tomovi jeho omluva připadala víc než chabá. „Slibuju, že příště si udělám poznámku do diáře.“

Tammie se nevesele uculila. „Příště! Znáš taky nějaká jiná slova než to tvoje věčné *příště*?“ Založila ruce v bok. „Půjdeš se mnou na Nancyinu besídku? Příště, slibuju!“ napodobila Tomovu artikulaci. „Posekal bys trávník? Jistě, příští týden!“ Dramaticky se odmlčela. „Měl by sis konečně uvědomit, že některé věci na tebe nebudou čekat věčně.“

Tomovi po té záplavě výčitek došla slova. Mimořádně vzácný úkaz. Když se konečně odhodlal promluvit, jeho hlas zněl nuceně klidně. „Jestli ten dort nikdo nevyzvedl, zajedu pro něj.“

Tammie na něj vrhla nevěřící pohled. „V osm hodin, jo? Každý nemá ve zvyku pracovat od rána do večera. Naštěstí.“

Když dál nic neříkala, Tom nadnesl: „Fajn, stavím se pro něj zítra ráno. Ještě než pojedou do práce.“

Tammie zoufale zavřela oči. Kolik dalších *zítra* nebo *příště* ještě uslyší... Zhluboka se nadechla, aby v sobě potlačila sílicí vlnu hysterie. Deset let manželství s Tomem bylo tím nejlepším kurzem sebeovládání, jaký si mohla přát.

„Nemusíš se starat. Když jsem se ti nemohla dovolat, poprosila jsem matku, aby to zařídila.“

„To od ní bylo hezké.“

„Aspoň na někoho se můžu spolehnout.“ Aniž by Tomovi věnovala jediný pohled, zamířila Tammie ke schodišti. Když byla k manželovi otočená zády, na okamžik se zastavila. „Abys věděl, vždycky když vezeš Nancy do školky, mám strach, že ji zapomeneš vysadit a necháš ji celý den sedět v autě.“

Tom se otočil čelem k manželce. Jednou nohou už spočívala na prvním schodu.

„Večeři máš v lednici, jestli o ni stojíš,“ informovala ho.

„Děkuju ti.“

V polovině schodiště se Tammie opět zastavila. „Nezapomeň aspoň na to, cos před chvílí slíbil Nancy. Prosím.“

2. kapitola

Nazítří ráno se k sobě manželé Kendalovi chovali s nepřirozenou ohleduplností. Tom se v ložnici nabídl, že připraví snídani pro celou rodinu. Když sešel dolů do kuchyně, Tammie už na sporáku smažila slaninu a vejce. Podobně to u nich chodilo po každé hádce. V den Nancyiných narozenin navíc ani jeden z nich nestál o další rozmišky.

Tom odjel do kanceláře ještě předtím, než se Nancy probudila. Neměl na vybranou. Aby skloubil nabitý pracovní program s odpolední oslavou, musel zvednout kotvy o půl hodiny dříve než obvykle. Tammie jeho plán nijak nekomentovala. Typický projev druhé fáze usmiřování.

Dopoledne Toma čekala schůzka s novým klientem. Oproti původním očekáváním se jednání protáhlo o celou hodinu, což ho vzhledem k okolnostem vůbec nepotěšilo. Při schůzkách se zákazníky bohužel nemohl používat žádné „Skrblíkovy padací dveře“.

Aby dohnal nějaký ztracený čas, rozhodl se vynechat oběd. V jeho případě to znamenalo úsporu maximálně patnácti minut. Delší než nezbytně nutnou dobu strávenou v jídelně považoval za plýtvání časem.

Kolem druhé hodiny Tom svojí volby hořce zalitoval. Práce měl pořád víc než dost. Z hladu ho navíc rozbolela hlava. Na pár sekund zavřel oči a zhluboka se nadechl.

No tak, dej se dohromady! napomenul se v duchu. Sílou vůle se přinutil ignorovat pulzující bolest na spáncích a pohroužil se zpátky do hromady dokumentů.

Deset minut před třetí bylo už Tomovi nad slunce jasné, že nestihne splnit všechny úkoly, které si pro dnešek předsevzal. Pokud by ale pracoval až do půl čtvrté... Očima mimoděk sklouzl na fotografii Tammie a Nancy,

jako by je prosil o radu. Některé věci na tebe nebudou čekat věčně, jako by ozvěnou slyšel Tammiin hlas.

Hm... Tom se zamyslel. Když tu zůstane do půl čtvrté, na cestu mi zbude necelá půlhodina. Tou dobou sice vrcholí dopravní špička, ale za třicet minut to přece musím bez problémů stihnout...

Tom se rozhodl ve zlomku sekundy. Budu pracovat do půl čtvrté a ani o minutu déle, nařídil si. Pak se vrátil k započaté práci.

Tom opustil kancelář přesně podle aktualizovaného plánu. Na parkoviště dorazil v poklusu. Dobrý trénink na pozitrí, pomyslel si. Termín maratonu v San Franciscu se neúprosně přiblížil. Toma trochu trápily výčitky svědomí, že dnes úplně vynechal přípravu na náročný výkon. Zítra je taky den, zaplašil myšlenky na maraton a nasedl do auta.

Oslava Nancyiných narozenin se konala v domě Tammiiných rodičů, Richarda a Debry Holmanových. Tomův tchán a tchyně bydleli v prostorné vile na předměstí Bakersfieldu, jen dvě ulice od domu Kendallových. Na oslavu mělo dorazit i několik Nancyiných kamarádek ze školky.

Nákup dárků a všech nezbytností na dětskou párty obstaraly Tammie a její matka. Tom odjakživa obdivoval vztah manželčiných rodičů k jejich jediné dceři. Svým způsobem Tammie záviděl. Richard a Debra často chodili ke Kendallovým na návštěvu. Ještě častěji se starali o Nancy. Několikrát týdně vyzvedávali vnučku ze školky a s láskou ji opatrovali, dokud se její rodiče (lépe řečeno Tammie) nevrátili z práce. Zkrátka prarodiče na plný úvazek, jak se patří.

Toma ze všeho nejvíc překvapovalo, že ho tchán a tchyně měli upřímně rádi. Skoro jako vlastního syna. Svým způsobem mu nahrazovali rodiče. Tomova matka Theresa zemřela před devíti lety na rakovinu. Rozhodně se nedá říci, že by si s matkou nerozuměli. Jejich vztahu jen chyběla otevřenost, s níž se setkával u Holmanových.

Co se týká otce, Tom už od dětství tvrdošjně prohlašoval, že žádného nemá. Existoval jen jistý muž jménem Ron Kendall, s nímž jeho matka přišla do jiného stavu. Tom ani nevěděl, jestli je matčin bývalý manžel (jak ho také tituloval) ještě naživu. Po pravdě řečeno mu na tom vůbec nezáleželo. Námořní důstojník Ron Kendall zemřel v Tomových očích v

okamžiku, kdy se rozhodl opustit svoji rodinu. Necelý měsíc po Tomových prvních narozeninách. Jeho sestře Vivian tenkrát byly tři roky.

Tomovi v paměti nedobrovolně utkvěla jediná vzpomínka na Rona – rodičovská hádka, pravděpodobně z období těsně před dnem, kdy od nich otec odešel. Tomova matka si po rozvodu ponechala příjmení Kendalllová. O bývalém manželovi se po zbytek života odmítala bavit. Podruhé už se neprovdala.

Zajistit dvě děti z platu účetní nebylo pro Theresu pokaždé snadné, ale kam až Tomova paměť sahala, nikdy nezažili opravdovou nouzi. V každém případě se Tom zařekl, že se nikdy v životě nezachová stejně zbaběle jako Ron. Přestože si to odmítal otevřeně přiznat, v jedné věci mu otec přece jen posloužil víc než dobře. Zašť, kterou vůči němu choval, přiživovala Tomovo úsilí být úspěšným podnikatelem a zároveň i milujícím manželem a otcem.

Toma vytrhlo ze zamyšlení rychle se přibližující houkání policejního vozu. O pár sekund později byl nucen zastavit na konci dlouhé kolony vozidel. Zvláštní, dopravní zácpy se obvykle tvoří až o dva bloky dál, pomyslel si. Ve chvíli, kdy se kolem něho prohnala policejní eskorta, už stálo za Tomovým vozem přinejmenším dvacet dalších automobilů. Hodiny na přístrojové desce ukazovaly 15:40.

Tom zapnul autorádio. Právě běželo mimořádné dopravní zpravodajství. „Na silnici číslo 178, nedaleko Jeffersonova parku, došlo krátce před půl čtvrtou k vážné nehodě tří vozidel,“ informovala hlasatelka. „Na místě zasahují záchranáři. Tah je momentálně v obou směrech uzavřený. K obnovení dopravy nedojde dříve než za hodinu.“

Tom zaklel. Pěstí udeřil do volantu, až se rozezněl klakson. Do háje! Kéž bych o té nehodě věděl před pěti minutami, zalitoval. Necelou míli zpátky se nacházela křižovatka. Kdyby na ní odbočil, mohl se napojit na Union Avenue a oklikou pokračovat k Holmanovým. Na oslavu by sice dorazil o něco později než ve čtyři hodiny, ale aspoň by nestál beznadějně zaseknutý v dopravní zácpě.

Toma se zmocnila vlna vzteku na sebe samého. Několikrát zuřivě zatriubil, ale vůbec se mu neulevilo. 15:50. Tom zaúpěl. Mohl bych prostě zamknout auto a dál pokračovat po svých, napadlo ho. Prakticky ihned svůj spásný nápad zavrhl. Od Holmanových ho dělilo ještě sedm mil. I

kdyby celou cestu běžel, pravděpodobně by na místo nedorazil o moc dříve, než když tady počká na odklizení následků nehody.

Hlasité zakručení v žaludku Tomovi připomnělo, že od rána nic nejedl. V takovém stavu bych stejně moc daleko nedoběhl, blesklo mu hlavou.

S nepříjemně staženým hrdlem Tom sáhl do kapsy a vylovil mobil. Nejvyšší čas minimalizovat škody. Čím dřív zavolám Tammie, tím lépe, povzbudil se. Vytočil manželčino číslo.

Telefon vyzváněl skoro půl minuty. „Ahoj,“ pozdravila ho Tammie. Na pozadí byla slyšet hudba, smích a směsice neidentifikovatelných hlasů – obvyklá kakofonie dětské oslavy. „Doufám, že už jsi na cestě. Právě dorazil fotograf. Čekáme už jenom na tebe.“

Tom naprázdno polkl. Nemá cenu chodit kolem horké kaše. „Potkala mě jistá nepříjemnost,“ zamumlal.

„Proboha, jsi v pořádku?“ vyhrkla Tammie s neskrývanými obavami v hlase. S ohledem na včerejší události Toma její upřímná starost potěšila. Zdá se, že vše je na dobré cestě. Nebo přinejmenším bylo.

„Mně nic není,“ odpověděl Tom. „Ale u parku došlo k autonehodě. Silnice je kompletně ucpaná. Stojím tu v koloně.“ Tom si povzdechl. „Dooopravdy mě to mrzí,“ dodal omluvným tónem.

Ze sluchátka se chvíli linulo ticho. „Cože? O jaké nehodě to mluvíš?“ ptala se nechápavě Tammie. „Gilliamovi přijeli po stejné silnici. O žádné havárii nemluvili. Jak dlouho už tam čekáš?“

Téhle otázky jsem se bál, zabědoval Tom. „Asi čtvrt hodiny.“

Další odmlka. „To ti cesta k parku trvala tak dlouho?“ vyptávala se Tammie. „Říkal jsi, že v práci skončíš ve tři.“

Tom kopl do podlahy auta. „Dopolední schůzka se protáhla skoro až do oběda, a tak jsem musel zůstat v kanceláři o něco déle.“ Rukou si roztržitě prohrábl vlasy. „Zase jsem to podělal. Promiň,“ zašeptal.